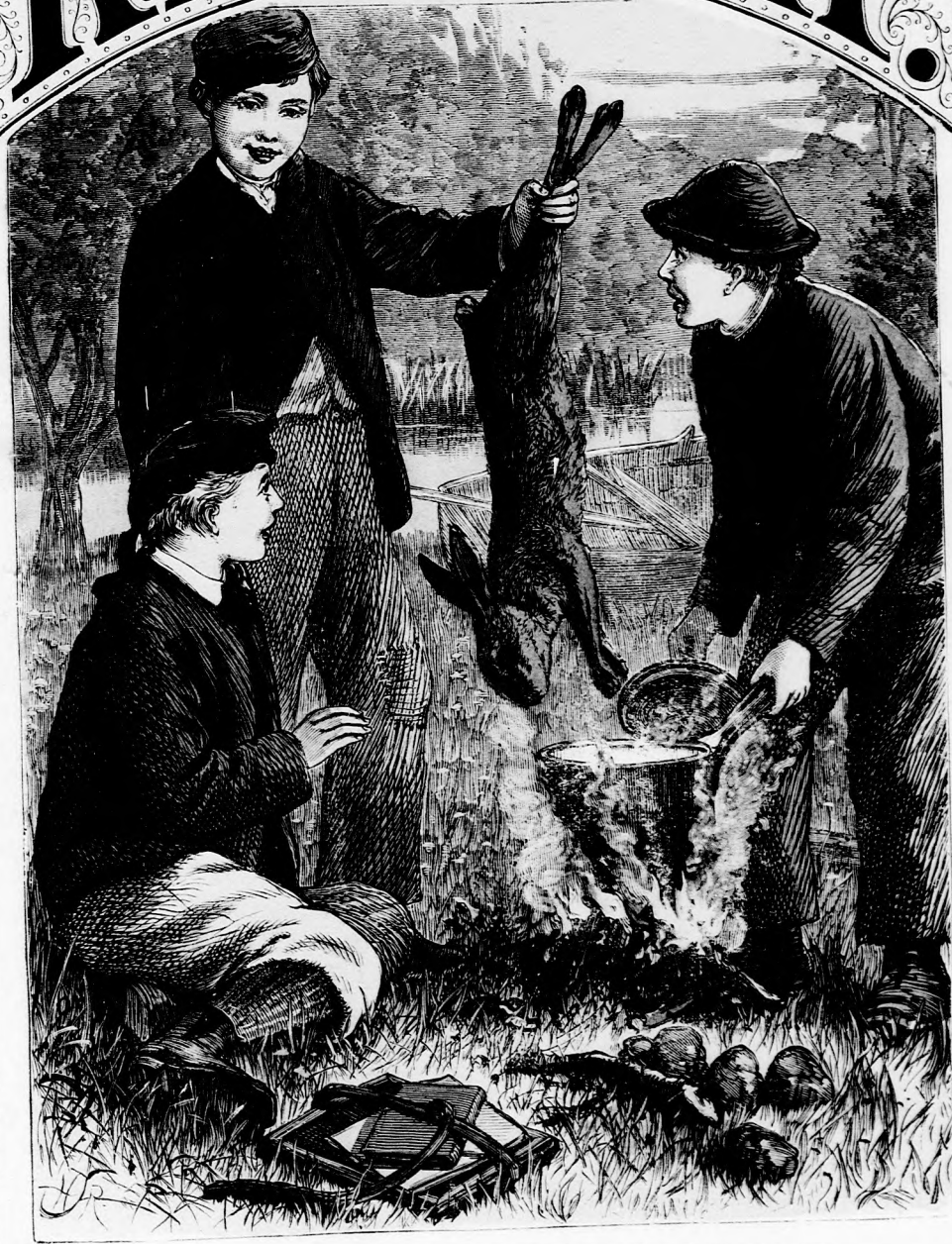

KIS LAP

... MINDJÁRT OTT A MEZŐN MEGSÜTÖTTÉK (Lásd a 415. lapon.)

..., Athenaeum-éj
i részv. társulat.

26. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVI. kötet.

ELEMÉR NÖVENDEKE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

LEMÉR elhallgatott s egy ideig zavartan gondolkodott; végre ismét megszólalt:

— Hiszen én szeretném megtanítani valamire... de mikor nem tudok vele boldogulni!

— Mért ne boldogulnál, ha komolyan akarnád?

— De mikor nem lehet rábirni, hogy tanuljon!

— Hogy ne lehetne? Az öreg kulcsárral igen szépen tud tanulni. Csak hogy az öregnek más dolga van, nem töltheti idejét Gyuricza tanításával; ami pedig neki sikerül, másnap is sikerülhet.

Elemér megint elhallgatott. Már régebben gondolt ő valamire, amint most épen jónak vélt megmondani, csak nem tudta hamarjában, hogy adja elő. Végre nagy akadozva megkezdé:

— Én... én tudnék egy módot...

— Mire?

— Hát... hát arra... hogy Gyuricza tanuljon...

— Ennek csak egy módja: tanítani kell.

— Igen... de... én azt gondolom... jobb volna, ha a többi gyermekkel ő is a falusi iskolába járna.

A mama nagyon komolyan nézett Elemérrre s egy kis gondolkodás után így szólt:

— Kedves fiam, nagyon elszomorított, amit most mondtál. Előre gyanítottam ugyan, hogy ilyesmi lesz a vége, nem

lesz kitartásod; de hogy csakugyan így történt, nagyon sajnálom. Ha csak téged tekintenélek, nem egyezném belé, mert hozzá kell végre szoknod, hogy amibe bele fogsz, azt be is fejezd, hogy ne ijedj meg, ha valami nehezen megy s hogy mielőtt valamibe belekezdted, jól fontold meg, mi lesz belőle. De ha arra kényszerítenélek, hogy folytasd, amit oly rosszul kezdted meg, csak szegény Gyuriczát tenném szerencsétlenné, mert semmi sem válnék belőle. Legyen tehát, amint mondtad: járjon Gyuricza az iskolába. De a te kötelességed lesz róla gondoskodni. Zsebpénzed van, ha tehát meg akarsz menekülni a fáradságtól, meg kell fizetned az árát.

— Oh, természetesen én fogok gondoskodni mindentről, szólt Elemér.

Várhegyiek gazdagok voltak s Elemérnek saját multságára annyi zsebpénze volt, hogy abból könnyen kifizethetett mindent. Ezért tehát Elemér örömmel ráállt a föltételre s rögtön sietett a kulcsárhoz, hogy ez intézze el a dolgot a tanító ural. Pénzt is adott neki, hogy fizesse ki a tandíjt s vegye meg a szükséges iskolakönyveket. János bácsi pontosan elvégzett mindent s Gyuricza másnap-tól fogva már iskolába járt.

Az első hetekben Elemér még érdeklődött növendéke iránt, kérdezgette, mit tanul és készséggel kifizette, amire Gyuriczának szüksége volt. Elemér születése napján Gyuricza egy kis versben köszöntötte fel »nagylelkü jóltevőjét« — így nevezte a vers és Elemér, bár tudta, hogy a verset a tanító ur készítette, Gyuricza pedig felét sem érti, nagyon örült

a hízelt
egy egé
is viselt
volt a sz

La

inkább

Gyuricz

kott és

bájába,

látta, t

Csak ak

Gyuricz

bácsi p

mára; c

mi kez

énzét i

kissé ész

csár a m

riczának

törődött

zett vol

messzirő

Né

mult s v

a falun,

Elemér

gyon me

inkább

az a g

keze alá

mára. É

gondolat

főváros

a kulcsá

a kis fut

Egy idő

dett, elg

ságban k

ugy szer

a hízegnek. Adott is érte Gyuriczának egy egész öltözet ruhát, melyet még maga is viselhetett volna s mely nagy parádé volt a szegény Gyuriczának.

Lassanként azonban Elemér mindinkább más dolgokkal foglalkozott s Gyuriczát, ki az öreg János bácsival lakott és többé nem járt fel Elemér szobájába, napokon, sőt egész héten át nem látta, tehát nem is gondolt reá többé. Csak akkor jutott eszébe, hogy kötelessége Gyuriczáról gondoskodni, mikor János bácsi pénzt kért valamire, a kis fiu számára; ez pedig most már szintén boszantani kezdte, mert mióta egyébre gondolt, pénzét is egyébre szánta s csak akkor tért kissé észre, ha megtudta, hogy a vén kulcsár a magából vásárolt egyetmást Gyuriczának. De utoljára már ezzel sem törődött s ugyszólván egészen megfeledkezett volna növendékéről, ha néha-néha messziről nem látja az udvaron.

Néhány hét, sőt egy-két hónap is mult s Várhegyiné rendbe hozva dolgait a falun, visszatérni készült Budapestre. Elemér ki már unatkozni kezdett nagyon megörült ennek hallatára; de annál inkább elszomorodott Gyuricza, mert az a gondolat, hogy ismét Elemér urfi keze alá jut, épen nem volt kellemes számára. És még valaki volt, aki elbusult a gondolatra, hogy Gyuriczát elviszik a fővárosba: ez pedig az öreg János bácsi, a kulcsár volt, ki már annyira megszerette a kis fiut, hogy el sem tudott lenni nélküle. Egy idő óta a jó öreg nagyon betegeskedett, elgyöngült s Gyuricza százféle apróságban kiségitette, szolgált neki és szintén úgy szerette, mintha édes apja lett volna.

Mikor tehát Várhegyiné elutazásának napja közeledett, a kulcsár egy napon neki bátorodott és megkérte, hagyják nála a kis fiut, majd ő gondját viseli.

Elemér nagyon megörült ennek hallatára, mert őt meg viszont boszantotta az a gondolat, hogy a városban talán ismét bajlódni kell növendékével; ő tehát mindjárt beleegyezett s nagyon okosnak találta János bácsi tervét, hogy Gyuricza csak hadd maradjon itt a falun. A mama sem találta épen rossz gondolatnak, de mégis volt egy kis aggodalma:

— Szívesen teljesítem kérését, János, de lássa . . . meg kell valanom az igazat, maga már öreg, könnyen elbetegeskedik úgy, hogy nem viselheti gondját a fiunak és akkor aztán baj érheti.

— Oh ne tessék aggódní, nagyságos asszonyom! Hiszen a jövő hónapban én már ugyis kilépek a szolgálatból s nagyságod oly kegyes volt, hogy a kis kerti lakást nekem adta öregségemre és helyettem az öcsémet fogadta meg kulcsárnak. Ha tehát beteg leszek, vagy ha meghalok is — ilyen öreg embernek mindenre készen kell lenni, — Gyuricza nem lesz elhagyatva, öcsém majd gondját viseli, mert majd rá parancsolok.

Várhegyiné beleegyezett s ekként Gyuricza nélkül utaztak vissza a fővárosba, nagy örömére Elemérnek, ki ugyancsak szerette, hogy megszabadult az alkalmatlanságtól és el volt tökévelve, hogy nem is gondol többé Gyuriczára; tudja Isten miért, de mindig kissé kellemetlenül érezte magát, valahányszor Gyuriczára gondolt. Talán sejtette, hogy rosszul felelt meg a föladatnak, melyre vállalkozott s

nehogy ez a gonosz lelkiismereti furdalás bántsa, igyekezett egészen megfélekedni az egész dologról.

De ez nem sikerült teljesen, még pedig azért nem, mert mamája nem engedte. A mama meghagyta János bácsinak, hogy minden hónapban írjon egyszer Gyuriczáról s ilyenkor egyuttal számíton fel mindent, amire a kis fiúnak szüksége van, hogy a pénzt megküldjék neki — Elemér havi pénzéből. Várhegyiné persze könnyen kifizethette volna maga s nem is fősvénységből nem tette, hanem mert azt akarta, hogy Elemér ne bujjon ki egészen könnyedén elvállalt kötelessége alól s ha egyszer azt mondta, hogy a kis fiu az ő növendéke, tehát gondoljon is reá, ha már épen nem bajlódik vele maga. Elemérnek ki a nagyvárosban százféle haszontalanságra el tudta költeni pénzét, mindinkább keservesen esett fölládozni azt a csekélységet, amit János bácsi kért, — mert a jó öreg bizony igen takarékos volt s havonként alig egy pár tizeskét számított fel; — de a mama igen szigoruan vette a dolgot s így Elemér nem szabadulhatott a fizetés alól.

Már beköszöntek a nyári hónapok is és a mama hosszabb időre elutazott fürdőbe; Elemért, kinek vizsgákra kellett készülni, nem vitte magával, de elutazása előtt lelkére kötötte, hogy okosan viselje magát és ha Várhegyről az öreg János bácsitól levél érkezik, feleljen neki és mint rendesen, küldje meg a csekély havi pénzt kis növendékének.

Elemér megígérte és mikor ígérte, komolyan el is volt tökévelve, hogy megtartja; csak hogy egy órával később már

teljesen megfélekedett az egészről s amint a mama elutazott, Elemérnek többé eszébe sem jutott kis növendéke.

Két vagy három hét mult, Elemér tul esett a vizsgákon s egy napon épen pajtásait várta, hogy a szünidők beköszöntének örömeire kirándulás tegyenek, — midőn bekopogtatott a portás és egy levelet adott át. Elemér épen öltözködött s a levél postabélyegére pillantva, olvasta »Várhegy.«

— Ahá, már megint az öreg kulcsár ir . . . már megint pénz kell nekik! Mi jut eszökbe? Hiszen még nincs itt a rendes ideje! Ugy látom, nem is maga az öreg irt . . . bizonyosan a tanító urr iratta meg, hogy annál szebb legyen. No már előbb csak felöltözöm . . . ráérek elolvasni azután is, ámbár tulajdonképen előre is tudom, mi van benne.

És ezzel felbontatlanul félre dobta a levelet, épen mert azt gyanította, hogy pénzt kérnek tőle. Ma pedig semmiképen sem volt kedve pénzéből Gyuricza számára adni valamit . . . hiszen épen kirándulásra készült, az ilyen mulatság pedig sokba kerül.

— No bizony, talán csak nem fogok barátaim előtt csufot vallani egy olyan ostoba kis fiu miatt! gondolá magában. Ha neki küldeném pénzemet, nem lehetnék a kirándulásra.

Talán, ha sok ideje maradt volna gondolkodásra, végre mégis eszébe jutott mit ígért mamájának; de még föl sem volt öltözve, már jöttek pajtásai s aztán vigan utnak indultak a városligetbe. Mikor este hazatért, eszébe nem jutott többé a levél; másnap pedig már csak azért sem

gondolha
szeme elő
rossal les
perték, —
sem kerü

Kör
jutott se
kor meg
hegyről s
látta, kel

ledkezett
ban, elter
sok alatt.

Vár
érkezett a
falusi jó
készültek
ködött E
az öreg k

egésről s
Elemérnek
övendéke.
mult, Elemér
napon épen
nidők bekö-
tegyenek, —
ás és egy le-
öltözködött
tva, olvasta
öreg kulcsár
nekik! Mi
ncs itt a ren-
is maga
tanító urr
legyen. No
... ráérek el
alajdonképen
félre dobt
nitotta, hog
ig semmiké
ricza számá
ben kiránde
atság pedig
k nem fogó
i egy olyan
á magában
nem mehet
maradt volna
eszébe jut
nég föl sem
ásai s aztán
sligetbe. M
jutott többé
ak azért sem

gondolhatott reá, mert nem került többet szeme elé. A levelet holmi hulladék papírossal leszórta a földre, reggel talán kiserpérték, — elég az hozzá, hogy többé elő sem került.

Körülbelül két hétig eszébe sem jutott sem a levél, sem Gyuricza; de ekkor megint hozott a portás levelet Várhegyről s Elemér, amint a postabélyeget látta, kellestlenül fölkiáltott:

— Jól van no! már sürgetik a pénzt . . . bizony a minap megfeledeztem róla. Sebaj, nem haltak belé. Holnap vagy holnapután majd irok nekik.

Ezzel a levelet betette asztala fiókjába, gondolván, hogy majd elolvassa, a mikor válaszolni fog reá. De másnap is, harmadnap is akadt valami dolga, amit sürgetőbbnek vallott s persze megint csak az lett a vége, hogy egészen megfe-

PILLE. PILLE . . . (Lásd a 415. lapon.)

ledkezett róla; a levél ott hevert a fiókban, eltemetve mindenféle könyvek és irások alatt.

Várhegyiné néhány hét mulva hazakerkezett a fürdőből s a nyári hónapokat falusi jószágán akarta tölteni. Azonnal készültek tehát az utra s ekkor kérdezősködött Elemértől, mit tud Gyuriczáról és az öreg kulcsárról? Elemér egy pillanatra

mezavarodott, de aztán lehetőleg nyugodtan felelé:

— Bizony nem tudok rólok semmit.

Ezt bátran felelhette, mert a levelet nem olvasta el, tehát csakugyan nem tudott semmit.

— Reménylem, nincs semmi bajuk. Különben néhány nap mulva meglátjuk őket. Majd onnan irok Gyuricza anyjára.

nak, mert már rég nem értesítettem fiáról.

Harmadnap Várhegyiné és Elemér elutaztak s ezuttal Elemér sokkal kellemesebbnek találta az utazást, mint télen. Az utolsó vasuti állomásról ismét kocsin utaztak tovább s nyáron a napok hosszuk levén, éjszakára még beérhetni reméltek Várhegyre; annál inkább, mert tiszta, holdvilágos este volt.

Néhány órai kocsizás után a lovakat kissé meg kellett pihentetni s egy utszéi kocsmá mellett megállapodtak. Már épen indulni készültek ismét, mikor egy sápadt, rongyos öltözetű leányka közeledett Elemérhez, ki a kocsi mellett sétált föl s alá. A leányka könyörögve emelte föl kezét és alamizsnát kért, azt mondván, hogy amott a kerítés tövében testvére súlyos betegen fekszik s már két nap óta semmit sem evett.

Elemér, ki nem volt rossz szívé fiú, azonnal adott a koldusleánykának néhány krajczárt, azután pedig a beteg fiú felé indult, hogy megnézze és vigasztalja. De amint néhány lépésnyire közeledett, megdöbbenve állt meg.

— Csodálatos hasonlóság! mondá magában. Ez lehetetlen!

Még közelebb akart menni, de ekkor anyja utána kiáltott:

— Elemér, indulunk!

Visszafordult, de láthatólag meg volt zavarodva.

— Ha nem tudnám bizonyosan, hogy Gyuricza Várhegyen van az öreg kulcsárnál, megesküdném rá, hogy ő az a beteg fiú ott a kerítés alatt. De az lehe-

tetlen ... hiszen ez koldus ... ennek a kis koldusleánynak a testvére.

Tovább utaztak, de Elemérnek nem volt többé nyugta. Most már szerette volna, ha félre nem dobja akkor azokat a leveleket; legalább egészen bizonyos lehetne benne, hogy Gyuriczának nem történt semmi baja. Ki tudja, mi volt azokban a levelekben?

Igyekezett magát megnyugtanni, hogy bolondság az egész, csak a föltűnő hasonlatosság ébresztette benne ezeket a gondolatokat. Ki is verte a fejéből az egészet s meglehetősen jó kedvben érkezett Várhegyre. Már késő este volt, az egész nap utban nagyon elfáradtak s másnapra hagyva mindent, lefeküdtek és csakhamar elaludtak.

Másnap a reggelinél Várhegyiné kérde a szobaleánytól:

— Hol van a kis Gyuricza? Mondd meg neki, hogy jöjjön be, hadd lássam.

A szobaleány, ki Várhegyinével Budapestről jött és Gyuriczáról semmit sem tudott, kiment és nem sokára azzal jött vissza, hogy Gyuricza nincs többé a háznál, nem is tud róla senki semmit.

Várhegyiné egészen elképedve ugrot fel, Elemér pedig elsápadt; eszébe jutott a tegnapi esti találkozás!

De hát hova lett Gyuricza? Mi történt vele? Mindjárt elmondom az egészet.

A jó öreg János bácsi, miután a kulcsárságot átadta össénének, Gyuriczával a kastély melletti kis kert lakban huzódott meg s ott éldegélt csöndesen. De fájdalom, nem sokáig élt! Betegsége mindinkább rosszabbra fordult és végre érezte, hogy utolsó órája elérkezett. Ma-

gához hívatta öcsét, gondjaiba ajánlotta Gyuriczát s megáldva a kis fiut, elszenvedült örökre.

Gyuricza őszintén megsiratta a jó öreget és volt is oka, mert csakhamar gonosz napok virradtak reá. Az új kulcsár nemcsak nem volt olyan jó ember; mint szegény János bácsi, hanem megfordítva, szivtelen, kegyetlen volt s legelső gondolata is az volt, hogy ő bizony nem fog ezzel az idegen gyermekkel vesződni, hiszen nem rokona, aztán haszna sinces belőle, hát mit bajlódják vele? Ehhez képest cselekedett is, ütötte-verte a szegény kis fiut minden ok nélkül, éhezettette s bizony keserves lett az ártatlan Gyuricza élete. Pedig igyekezett minden módon megnyerni új gondviselője tetszését. De akármit tett, csak napról-napra rosszabb lett a helyzete.

Egy napon elveszett valami a szobában s a kulcsár Gyuriczát gyanúsította, hogy ellopta; fenyegette, hogy holtra veri, ha elő nem adja. Szegény Gyuricza igazán ártatlan volt, de tapasztalta, hogy kinzója meg szokta tartani szavát, ha rosszal fenyegeti. Remegve osont ki a házból, ki a mezőre és elhatározta, hogy inkább vissza sem megy többé, mert hiszen ott már többé úgy sem lesz maradása. Maga sem tudta, hová megy, — csak vándorolt tovább, míg végre éhesen, szomjason és kimerülten összerogyott az utszéken. Itt találta egy öreg vak koldus, kit egy kis leányka vezetett. A kis koldusleány beszédbe eredt Gyuriczával s a vége az történt, hogy Gyuricza társuk lett.

De hogy Gyuriczából koldusvezető lett, azt Várhegyiné és Elemér még nem

tudták meg mindjárt, csak annyit tudtak meg, még pedig a falusi tanító urtól, hogy az új kulcsár szinte szándékosan üldözte el a háztól a szegény kis fiut.

— De bocsánat, nagyságos asszonyom, szólt végre a tanító, csodálkoznom kell, hogy mindezeket nem tudják. Én két levelet is irtam Elemér urfinak, — az egyikben megirtam a jó öreg János bácsi halálát, a másikban pedig azt, hogy az új kulcsár nem úgy bánik a kis fiuval, mint kellene. Nagyon szerettem a jó Gyuriczát, azért bátorkodtam kérni, hogy szigorú parancsokat küldjenek. — Azt kell hinnem, hogy mindkét levelem elveszett a póstán.

Várhegyiné Elemérre nézett, Elemér pedig halálsápadt lett; nem bírt többé küzdeni lelkiismerete ellen s lesütött szemekkel megvallá, hogy a levelek megérkeztek, de nem tartotta érdemesnek csak fel is bontani. Anyja szomorúan nézett reá s e tekintet szinte a szívéig hatott Elemérnek. Érezte, mily bűnös volt, szeretne volna, ha pirongatják, korholják, — de anyja nagyot sohajtva elfordult tőle s így szólt a tanítóhoz:

— A kulcsárt még ma elesapom.... ez gonosz ember. Aztán legelső dolgunk lesz megkeresni azt a szegény jó fiúcskát. Hiszen én számolni tartozom róla édes anyjának! Azt hittem, hogy bizhatom Elemérben; hibáztam s ezt jóvá kell tennem. Kérem tanító ur, segítsen majd a keresésben.

Elemér könnyes szemekkel és őszinte megbánással lépett anyja elé s így szólt:

(Folytatásá 410. lapon.)

NYART KÉP. (Lásd a 410. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

— Kedves jó anyám, belátom, mily nagyot hibáztam, de jóvá akarom tenni, és ezennel megfogadom, hogy jövőre kintartó leszek kötelességeim teljesítésében. Én keresem meg Gyuriczát, mert tudom, is, hol kell keresni.

Elmondta tegnapi találkozását a két koldus-gyermekkel s mindnyájan meg voltak győződve, hogy az a koldusfiu Gyuricza volt. Rögtön befogattak, Elemér a tanító urral kocsira ült, s egyenesen ama utszéli koresma felé hajtottak. És itt csakugyan megtalálták Gyuriczát. A szegény kis fiu nem lévén szokva a rendetlen kóbor élethez, csakhamar belebetegedett, s bizony alalkmasint bele is hal, ha épen még idején meg nem mentik.

Nagy volt Elemér öröme, mikor kis növendékét hazavitte. Azonnal lefektették s orvost hívtak, aki aztán megnyugtatta őket, hogy a kis fiu baja nem veszélyes, néhány nap alatt meggyógyul. Elemér mindig ott ült a beteg mellett, gondosan ápolta s mindenkép igyekezett jóvá tenni hibáját. Mikor pedig Gyuricza végre fölgyógyult, Elemér nem esett többé vissza régi hibájába, hanem mindig hű barátja és támogatója maradt a szegény fiunak, kiből aztán igen derék ember lett. És tanulságul sokszor mondá barátainak :

— Ne fogjatok bele komoly dologba csupa mulatságból, mert még ha jót akartok is, nagy kárt okozhattok, ha a megkezdett munkát abba hagyjátok. Aki mire vállalkozott, hajtsa is végre lelkiismeretesen, még ha fáradságába és áldozatába kerül is!

NYÁRI KÉP.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

NÉZZÉTEK csak egy kicsit,
Milyen kedves kép ez itt:
Ott a verőfényes réten
A szekér rakodik épen:
A négy ökör ballag, ballag,
Ostorán a béres pördít,
Sudárjával egyet csördít,
Aztán megint nagyot hallgat.

Innen meg a himes réten,
(Amint látjátok e képen) —
Sötét, erdő árnya vár,
Feléd hűs pihenőt tár.
Ott paesírta, emitt rigó —
Kedves daluk andalító.
Alant a vén fák tövében,
Sás- és nádas keretében,
Fölesillámlik egy kicsiny tó.
Lakói vígan brekegnek
S a rigóval, esalogánnyal,
Czinegével s a sármánnyal
Roppant zene-versenyt kezdenek.

REJTVÉNYEK.

»LASSAN JÁRJ, TOVÁBB ÉRSZ.«

— Meses. —

(Képekkel a 412., 413. és 414. lapokon.)

Soha sem volt még nyul-
 családnak olyan pompás
 lakása, mint az öreg Tap-
 sifülesnek. Rókaverem lehetett
 hajdan, de bizonyosan kifogták
 belőle róka komát s azóta üre-
 sen állott, akárki elfoglalhatta.
 Tapsifüles egyszer sétaközben
 fedezte föl, és mert épen kicsi-
 nyei voltak, oda költözött felesé-
 gével és kicsinyeivel együtt. E
 biztos hajlékban nem kellett
 félni se széltől, se vihartól, még

ellenségtől sem, így hát nyugodtan és elégedetten éldegéltek.

A kis nyulfiak szépen növekedtek és erősödtek s már maholnap arra kellett gondolni, hogy a maguk lábán járjanak, ne legyenek az öregek terhére. De az öregek elhatározták, hogy még egy kis ideig otthon tartják a fiatalokat és oktatják mire vigyázzanak majd, ha kilépnek a világba. Erre nagy szüksége volt különösen Ugrinak, aki nagyon szeleburdi legényke volt. Egy napon, mikor a mama kiosztotta nekik az uzsonnát, Ugr nagy ficzkándozva ugrott eléje s ugy elesett, hogy majd kitorpte a lábát.

— Ugr, Ugr! inté a mama, már figyelmeztettek, ne légy oly szeleburdi. Nekünk nyulaknak illik ugyan a sietség, de nálunk is sokszor igaz a bölcs mondás, hogy »lassan járj, tovább érsz.« Gondolkozzál kissé fölötte.

A mama kiment, Ugr pedig egy nagy sárga répát rágva oda ült testvéreihez és nevetve mondá:

— Ugyan okos dolgot mondott a mama! szeretném tudni, hogy érhet tovább az, aki lassan jár. A ki jobban siet, az jut előbbre.

A három testvér közt Majszol kisaszony volt a legokosabb s ez Ugri szavaira igen komolyan így felelt:

— Kedves Ugr, ha a mama mond valamit, bizonyosan okos dolgot mond. Én azt hiszem, hogy azzal, amit neked mondott, azt értette, hogy nem szabad hirtelenkedni, hanem mielőtt valaminek neki indulunk, meg kell jól fontolnunk.

— No bizony, fontolgatásra van idő szaladás közben is és a vége mégis csak az, hogy a ki jobban szalad, az ér tovább.

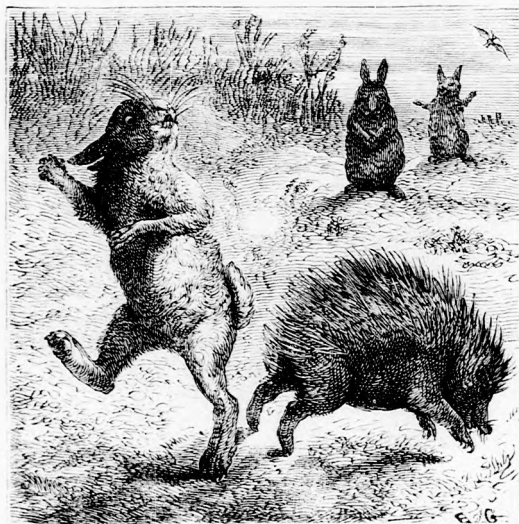
Majszol kisaszony még egy ideig magyarázgatta a dolgot, de hiába, mert Ugr nem akart hallgatni az okos szóra. Végre bele untak a vitába.

— Menjünk inkább a szabadba játszani, mondá

Ugr.

Már esteledett ugyan, de még nem voltak álmosak s vigan játszottak bujósdi s más egyebet a bokrok közt. Egyszer Ugr, amint egy bokor mögül előbujt, így szólt magában:

— Ni hogy meplapult ott Majszol! Bizonyosan valami jó csemegét talált s azt majszolja. No, mindjárt rájjesztek, Egy jutrással a hátán termék!

... UGR JAJGATVA SÁNTIKÁLT ODÁBB.

(Lásd a 413. lapon.)

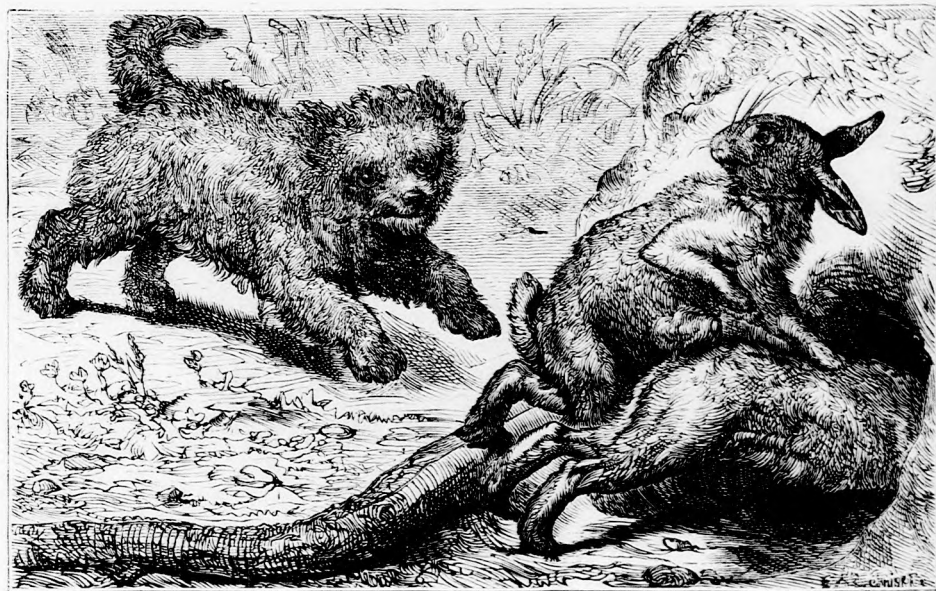
És csakugyan neki iramodott s egy ugrással rajta termett, de ép oly hirtelen vissza is tántorgott és fájdalmában jajgatott, — mert az bizony nem Majszol volt, hanem egy kis sündisznócska; ennek éles töviseibe ugrott bele Ugri, úgy hogy csupa szurás volt a teste. A süni ijedten elfutott, Ugri pedig jajgatva sántikált odább, mialatt testvérei nem messzire cso-

dálkozva nézték, hogy ugyan micsoda furcsa dolgokat mivel. (Lásd a képet a 412. l.)

— Mi jutott eszedbe, hogy a tövisek állatnak a hátára ugrottál? kérde Majszol. Hiszen tudhattad, hogy szurós.

— Oh, azt hittem, hogy te vagy, felelt Ugri boszusan. Nem néztem meg jól.

— Lásd, így jár, aki nagyon siet és nem néz előbb körül, mondá Nyul mama.

... UGRI ... SARKÁBAN A KIS KUTYÁVAL. . . (Lásd a 414. lapon.)

— Az egészen más... nem a sietség okozta.

És Ugri makaacsul nem akarta megérteni és elhinni a mama intését. A játéktól azonban már egészen elmúlt a kedve; sántikálva, nyöszörögve hazament, lefeküdt és elaludt.

Még másnap is érezte a sok szurást

testében s beletelt egy egy egész hét, míg végre ismét a régi virgoncz Ugri lett.

Egy szép meleg napon a három nyúlfi kirándulást tett a szomszéd káposztás földre. Mint mindig, most is Ugri ment legelől egyenesen a káposztás föld közepére. A másik kettő kissé megállapodott s Majszol körülnézett, nem fenye-

get-é valami veszedelem. Ugri megvetőleg kiáltá:

— Ugyan ne legyetek már olyan gyávák! Nincs itt semmi veszedelem.

De alig mondta ki ezt, hirtelen egész közéről kutya-ugatás hallatszott: a csőz kis kutya járt ott és megpillantván a nyulakat, rájuk rohant. Volt ám riasztás és szaladás. Szerencsére a kis kutya nem birt versenyt szaladni s így nem lett volna nagy a veszedelem, ha Ugri kissé tovább gondol az orránál; de ő csak futott egész erejéből testvérei után, kik előbb jutottak a lakáshoz, hol Majszol egy pillanatra megállva, így szólt a másikhoz:

— Hogy biztosabban bejuthassunk a szűk nyíláson, én elől megyek be, te pedig a hátsón bujj be.

Igy nem állunk egymás útjában.

Majszol ezzel odaugrott a lyukhoz, de épen akkor ért oda Ugri is, sarkában a kis kutyaival, (lásd a képet a 413. lapon.) mely azonban még vagy husz lépésnyire hátra volt. Ha Ugri egy csöppet gondolkodik és engedi Majszolt szépen bebujni, neki is ideje maradt volna, hogy minden baj nélkül beosonjon; de Ugri ész nélkül rohant a szűk nyílásba s ott ugy

összeszorult Majszollal, hogy egyikök sem tudott mozdulni.

— Várj egy pillanatig, míg bebuvom, kiáltá Majszol.

De Ugri nagy rémületében csak annál inkább tolakodott előre s most még kevésbé tudtak mozdulni. Ezalatt pedig a kutya odaért és ugyancsak mérgesen kezdte harapdálni Ugrinak lábát és kurta farkát.

-- Jaj, jaj! Végem van! makogá Ugri kétségbeesetten.

Majszol végre nagy nehezen kiszabadult s bemászott a barlangba, Ugri is utána, míg a kis kutya, nem mervén a sötét üregbe hatolni, visszafordult és elkutyagolt.

Odabent az öregek ugyancsak megijedtek, mikor Ugrit megczibálva, v' rezve berohanni látták. Le

köllött feküdni és bele telt egy hét, míg végre ismét kimehetett egy kis sétára. Betegsége alatt Majszol mondá neki:

— Lásd, ha a mama intésére hallgattál volna, nem történt volna semmi bajod. Most csak belátod, hogy a nagy sietség nem miadig jó.

— Oh persze, felelé Ugri boszusan; nem az volt a baj, hogy én siettem, hanem az, hogy te nem siettél eléggé.

... MÉG EGYET UGROTTAK. ...

(Lásd a 415. lapon.)

— Ugri, Ugri! szólt közbe a mama, ki mindent hallott, hallgass már az okos szóra, mert meglásd, egyszer még nagy veszedelembe jutsz és keservesen meglakolsz.

Ez az intés is csak olyan falra hányt borsó volt, mint a többi. Egy ideig, míg sebei begyógyultak, Ugri kissé csöndesebb és engedelmesebb volt, de amint egészen meggyógyult, megint csak a régi Ugri lett.

Egy napon az egész család kint sétált az erdő szélén s jóízűen lakomázott mindenféle jó édes füvekből. Egyszerre nem igen messzire egy borz tünt fel, sebesen futva és láthatólag nagyon megijedve.

— Mi baj, Borz koma? kérde az öreg Tapsifüles.

— Mi baj? Igen nagy, felelé borz koma meg sem állapodva. Vadászok üldöznek, erre jönnek . . . azt tanácslom, meneküljetek.

Ezzel a borz gyorsan tovább futott.

A nyul-család megijedt, de az öreg Tapsifüles így szólt:

— Csak okosan! A vadászok a borzot üldözik, a kuttyák a borz nyomát követik. Lapuljunk meg itt a bokrok közt, mert ha fölugrunk és szaladunk, észre vesznek és minket is érhet veszedelem.

Igy szólt az öreg s követték is tanácsát, csak Ugri nem, mert ő már nem is hallotta. Mindjárt, amint a borz azt kiáltá feléjük, hogy meneküljenek, Ugri fölugrott és elrohant épen abban az irányban, amerre a borz. Csakhamar elérte és el is hagyta a borzot, — de e pillanatban két lövés dördült s a borz is, Ugri is

fájdalmas sikoltással még egyet ugrottak, aztán halva rogytak a földre egymás mellé. (Lásd a képet a 414. lapon.)

Mikor a vadászok elvonultak, a nyul-család szerencsésen haza osont s aggódva várta Ugrit; mindnyájan hallották a lövést s mikor Ugri estig sem tért haza, tudták, hogy vége van, megölték a vadászok.

Szegény Ugri halállal bűnhődött a jó tanács megvetéseért. A vadászok — vidám fiatal emberek — megörültek a jó zsákmánynak s mindjárt ott a mezőn, a hol egy kis nyári mulatságon voltak, megsü-tötték a süldő nyulat. (Lásd a képet a czimlapon.)

Reményelem, a többi kis nyulak okul-tak Ugri szomorú sorsán.

PILLE, PILLE . . .

(Képpel a 405. lapon.)

PILLE, pille, arany pille,
Ne szállj tova, jövel ide.

Czukros morzsát adok néked —

Szállj le a kezemre, kérlek!

Kis pillangóm majd meglátod,

Megkímélem himes szárnyod!

Mint kegyetlen kis öcsém

Türe föl nem tűzlek én.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabban adakoztak:

Fördős Béla 1 ft.; Sántha Barnabás gyűjtése Szalontán 6 ft. 51 kr., (ehhez járultak: Bujdosó Antal, özv. Madus Györgyné 1—1 ft., Podhraczký István és Rezső 50—50 kr., Kiss Matild 30 kr., Sántha Margitka, Barnabás és Gábris, Márkus Irma 20—20 kr., egy kis ismeretlen 21 kr., Czeglédi Paulina és Endre, Balogh Ilona, Rozvány György, István és Jenő, Iskra Stefica és Lyubicza, Kugler Jánosné, Schlesin-

ger Etelka 20—20 kr.), összesen 7 ft 51 kr. Ehhez hozzáadva a mult számban kimutatott 529 ft. 49 krt. tesz a „Kis Lap” eddigi gyűjtése összesen 537 ftot, 3 db aranyat és egy magyar huszast.

Ez adományokat rendeltetésök helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

A „KIS LAP” t. előfizetőihez!

Érte végehez közeledik a „Kis Lap” egy kötete, — immár a tizenhatodik. Egész kis könyvtárt képeznek a „Kis Lap”-nak most már kilenczedik éve megjelenő kötetei s talán szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy meglepéssel tekintek vissza arra, amit eddig a magyar gyermekvilágnak nyújtottam. Évről évre nagyobbodott azok száma, kik Forgó bácsi körébe gyülekeztek s ma már alig van család, melynél a „Kis Lap”, a gyermekek e jó barátja, oktatója és szórakoztatója ismeretlen volna. Hogy pedig a „Kis Lap” mily szívesen látott vendég, arról számtalan bizonyágom van kis olvasóim leveleiben, melyek arról tanuskodnak, hogy Forgó bácsi szeretetét kis hívei őszintén viszonozzák s az olvasmányon, melyet nekik nyújtok, igazán mulatnak és okulnak.

Büszkévé tesz a siker, melyet a „Kis Lap” kivívott s melyhez hasonlóval magyar gyermeklap még nem díszkedhetett. E siker azonban egyszersmind csak ösztönzőül szolgál arra, hogy az eddig oly helyesnek bizonyult irányban mindinkább tökéletesítem a „Kis Lap”-ot, hogy mindinkább teljesen megfeleljen földadatának. Hiszem is, hogy törekvésemet kis olvasóimnak még tömegesebb részvéte fogja jutalmazni.

A jövő hónappal meginduló tizenhetedik kötet beosztásra nézve hasonló lesz az eddigiekhez: minden szám színezett czimképpel s számos, művészeti kivitelű rajzzal jelen meg. A szöveg változatosságára ezentul is nagy gondom lesz; az első számban egy hosszabb regényes elbeszélést kezdek meg

„A KAKUK-ÓRA”

ezimmal, mely, hiszem, nagy mértékben meg fogja nyerni kis olvasóim tetszését. E mellett tréfás és komoly mesék, többnyire rajzokkal, ismertető czikkecskék, költemények, találós mesék, rejtvények minden számban bőven lesznek. Forgó bácsi postája pedig jövőre is megviszi az üzeneteket valamennyi kis olvasónak, aki bármikor Forgó bácsihoz fordul levelével.

Buesut nem veszek kis híveim seregétől, mert csak a kötet ér véget, de a mi barátságunk nem. Az új kötetnél, tudom, ismét együtt leszünk mindnyájan. Tehát csak: a viszontlátásig üdvözöl

igaz hívetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap” t. előfizetőit tisztelettel kérjük, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szetküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap” előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetések (melyeknek beküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) az Athenaeum kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3 sz.) intézendők.

A „KIS LAP” kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.